

Rozhovor

Učitel hudby a jeden z nejstarších stálých členů Májováku **Josef Vráblík** říká:

Vyhrát v Kerkrade je zázrak

TOMÁŠ JANUSZEK

Karviná, Ostrava – Josef Vráblík patří k nejstarším stálým členům karvinského dechového orchestru Májovák. Hudba jej živí celý život a teď, v důchodu předává své zkušenosti mladým. Zneklidňuje ho úbytek muzikantů.

Orchestr Májovák si letos připomíná 110 let fungování. Kolik let v něm hrajete vy?
Nastoupil jsem v roce 1987, takže třicet let. Ale měl jsem tam nějaké pauzy.

Jak jste se vlastně dostal do sestavy souboru?

Vystudoval jsem vojenskou hudební školu v Roudnici nad Labem a 20 let jsem odehrál u ozbrojených složek. Když jsem odešel do civilu, zavolal mi kolega, trumpetista v důchodu, jestli bych nechtěl jít dělat na učiliště Dolu 1. máj do Karviné jakéhosi kulturního referenta. Měl jsem na starost hornickou mládež, dechovku a další soubory. No a tam mi cestu zkrátil Májovák.

Takže s hornictvím nemáte nic společného?

Kromě toho, že koncerty hrávám v hornické uniformě, tak ne. (smích)

Před rokem 1989 měla nejedna šachta svoji vlastní dechovou muziku. Pak ale byla najednou spousta věcí jinak a podpora kultury šla stranou. Májovák ale jako jeden z mála přežil a oživil svoji slávu. Kdo by podle vás neměl být zapomenut, když mluvíme o tomto orchestru?
Těch lidí je spousta. Myslím, že z období před rokem 1989 bych měl zmínit ředitele Dolu 1. máj Jana Raszku, který Májovák velmi podporoval. Dokonce s námi jezdil na zájezdy. Druhým takovým člověkem byl dirigent Karel Bria, kterého jsem znal také z konzervatoře. Za jeho šéfování byla zlatá éra Májováku. Měl nesmírně lidský přístup a velké charisma.

Vizitka

Josef Vráblík (67 let) narodil se a žije v Ostravě. Vychoval čtyři děti. Na konzervatoři studoval hru na violu, housle, trubku a trombon. Umí i na kytaru. Učí na ZUŠ ve Vratimově, hraje v Komorním orchestru vítkovických učitelů a jako dirigent vede Frýdlantský hudební spolek ve Frýdlantu nad Ostravicí, kde má chatu. V Májováku hraje na dechový žesťový nástroj zvaný eufonium. Jeho velkou vášní je cyklistika.

Už jste to zmínil, orchestr před rokem 1989 absolvoval několik zájezdů na Západ. Kam všude jste se podívali?

Těch výletů do kapitalistické ciziny pár bylo. Vzpomínám si, že jsme hráli ve Francii, dokonce na pláži, v Belgii, Rakousku a Holandsku. Tam jsme na světové soutěži v Kerkrade roce 1989 vyhráli zlaté pásmo. To považuji za největší úspěch souboru na mezinárodním poli.

Tam právě mířím. Nejen, že jste zlaté pásmo vyhráli v roce 1989, ale stejný úspěch hudebníci z Májováku zopakovali letos v létě na tomtéž místě. A vy jste byl opět u toho...

Byl, no. Jediný aktivní člen, který pamatuje úspěch z roku 1989.

Vzpomněl si třeba někdo z organizátorů, že v české výpravě je jeden pamětník, který byl u obou prvenství?

Nejen organizátoři, i naši kluci. Ve tři hodiny ráno mě vytáhli z postele a prý: „Pojď se vyfotit.“

Věřil jste, že byste mohli v Kerkrade zopakovat téměř 30 let starý úspěch?
Moc jsem na to nesázel.

Proč?

Nedokážu to vysvětlit. Možná proto, že dnes jsou požadavky na technickou úroveň provedení skladeb vyšší než tehdy. Že jsme se tehdy jako amatérský soubor dostali na světovou špici, to byl obrovský úspěch, řekl bych skoro zázrak. Dnes máme v souboru spousta skvělých mladých muzikantů s hudebním vzděláním, ale přesto jsme amatéři a navíc hudba se vyvíjí a v našich podmínkách držet krok se světem, notabene jako amatéři, není jednoduché.

Který úspěch byste postavil výš?

Ta první radost byla asi větší, právě z toho důvodu, co jsem už řekl.

Jak dlouho si myslíte, že bude Májovák ještě hrát?

Dokud bude kultura pořád naše, bude se hrát. Třeba už ne v hornických uniformách, ale hrát se bude. Záleží na lidech, zda to budou schopni

udržet. Nicméně jedné věci se při pohledu do budoucna trochu obávám, a sice nedostatkem muzikantů. Zájem mladých lidí o hudební školy ubývá. Třeba proto, že muzikanti zrovna moc nevydělávají. Rodiče potenciálních muzikantů to samozřejmě vidí a své děti na konzervatoř nedají. Například letos přijali na ostravskou konzervatoř jednoho dechaře. Obávám se, že i Májováku se nedostatek muzikantů časem dotkne. Mohu to dokumentovat vlastní zkušeností. Moje nejmladší dcera letos odmaturovala a vedle přijímaček na chemickou školu udělala i zkoušky na konzervatoř. Nakonec se rozhodla jít na chemickou školu s tím, že hudbu bude mít jako koníčka na celý život.

Orchestr Májovák

Kořeny karvinského symfonického dechového orchestru Májovák sahají do roku 1908. Vznikl jako malá hornická kapela na Dole Gabriela v Karviné. V 70. letech začal namísto tradiční dechové hudby hrát více dechovou hudbu symfonickou. Už v dobách socialismu soubor reprezentoval město na přehlídkách po celé Evropě a v roce 1989 dokonce získal zlaté pásmo na světové hudební přehlídce v nizozemském Kerkrade. Stejný úspěch zopakovali muzikanti i letos.